

радити ти́сноті, старий Яків вирішив нову хату звести.

Та прийшла Радянська влада, змінила геть усе у нове русло пустила сільське життя. І тривало це до літа сорок першого, коли чорною звісткою обпекло: війна!

Фронт є фронт. Тож дочка Женя, коли батькові вручили повістку, гірко плакала та все хапала за поли маринатки: «Не йдіть, не йдіть!» А Павло пригорнув малу та мовив на прощання: «Гляди діда й бабу та мамі допомагай. А я скоро повернуся».

Але повернувся лише у 1945-му. Доти ж і в Білорусії довелося повоювати, і поранення під Бобруйсь-

литись люди.

Після Павла дім поставив його брат Максим з сім'єю. На будівництво пішло дерево батьківської комори. Відтак тут з'явилися житла інших братів, Миколи і Степана, які розділили стару хату навпіл та перевезли матеріал на Плесо. Таким чином, четверо Гладунів з сім'ями оселились з одного боку вулиці.

По смерті Павла Яковича його дочки продали будинок, що започаткував вулицю, Олексію Озарчуку. Він тут мешкає й дотепер. З іншого боку крайньою є хата Миколи Гладуна, де нині живе лиш його дружина Ганна. Через дім стоїть порожня хатина

Першим новоселом цього боку став Володимир Мельник, наступним — Василь Генеральчук. Опісля тут зажили Ваврики, Бондарі, Щируки. Останнім у 1999 році колгоспний дім зайняв Василь Озарчук.

З-поміж сільських зверхників (тому й інша назва — вулиця Начальства) мешкають головні агроном, бухгалтер, ветлікар, сільський топова, секретар сільради, обліковець, бригадири і т. д. Якщо в старій частині всі жителі корінні, то тут — приїжджі: Ігор Віук, Василь Генеральчук, Клавдія Мельник, Ганна Лук'яник...

А ще це справжнє дитяче царство. Наприкінці весни і на початку осені бувають такі дні, коли на узбіччі можна нарахувати понад два десятки дітлахів, що бавляться. Весело, гамірно тоді. «Добрідень!» лунає мало не через крок. Та й учнів звідси чи не півшколи.

Наразі тут — 41 двір, де проживають 145 чоловік. Є дві хати-пустки. Найстарша мешканка — 88-літня Кулина Черноус, наймолодша — кількомісячна Катруся Бровчук. Найбагатодітніша сім'я Грушевських, де аж семеро хлопчиків і дівчаток. З-поміж мешканців 39 чоловіків і 50 жінок. Решта — діти. 15 подружніх пар поки що не переступили 40-літній рубіж.

Найліпші будинки мають Євген Довгалець, Святослав Гладун, Микола Лук'яник, Галина Черноус і Євгенія Ткачук. Дуже гарна дерев'яна хата у Богдана Гапича.

Хтось, можливо, закине, що занадто багато інформації. Але в цьому місці мешканці вулиці святкуватимуть і золотий ювілей. А раз так, то інші газетні матеріали, думається, хоч трішечки, та поцінуються. Та й учні, з котрих ми збирала дані і які мешкають тут, дуже вже воліли подати до друку якомога більше. Всі без винятку: Наталія Майструк, Інна Лук'яник, Людмила Черноус, Микола Гуль.

Коли ми ходили від хати до хати і розпитували, то селяни сприймали це дуже радо. Багато цікавих фактів відкрили Ганна Гладун, Кулина Черноус, Євгенія Ткачук та інші. Всім їм ми дуже вдячні та низько вклоняємось.

**Валентина
ГЕРАСИМЧУК,
вчителька історії
Малатинської СШ,
керівник історико-
красознавчого гуртка.**

**На фото: фундатор
вулиці Молодіжної Павло
ГЛАДУН.**

...А ЙМЕННЯ ДАВ ПАВЛО

Найгарнішій малатинській вулиці виповнюється 50 років

ЗНАТИ СВІЙ край, досліджувати, чому саме так звучать по-народному сільські топонімичні об'єкти, — одне із головних завдань моїх гуртківців. Тому й простуємо з учнями цією гарною довгою вулицею, в яку вплітається на виїзді дорога на Пустомити, а з боків вишикувались як добротні кам'яні, так і дещо старіші дерев'яні будинки.

Офіційна її назва — «Молодіжна». Проте це ймення вулиця носить років з п'ять. Раніше ж (та й наразі) селяни називали її Новолавлівською або Новою Лавлівкою. Декому вона відома ще й як вулиця Начальства або «Детсад». Та все те лиш похідні від першої головної назви, яку дало вулиці ім'я Павла Гладуна.

Чи думали Яків і Степаніда Гладуни, що їх найстарший син Павло увіковічить себе у іменні частини Малатина? Скоріше за все, ні. Бо жили щоденними клопотами, росли шістьох дітей, бідували. Хоч Степаніда походила з багатого роду Поліщуків, проте заміж пішла за незможного Якова. А все тому, що кохали один одного посправжньому, як ті лебедики. На цьому підґрунті і сім'ю створили дружну та роботящу. Ну а мешкали на хуторі, за три кілометри від центру Малатина, в добротній хаті чоловікових батьків. Тут же і комора стояла, і родинне поле вигинало під сонцем спину.

1935-го двадцятип'ятирічний Павло оженився, з тим дружинну привів і брат Микола. Тож, аби за-

ком отримав, і у шпиталі лікувався. А потім — знову довгі фронтові дороги, які пройшов разом зі своїм другом-кулеметом та знаком відмінника у стрільбі і медалью «За відвагу» на грудях.

По війні Радянська влада на наших теренах швидко відновилась, стали заново створюватись колгоспи. 1949 року фронтовика Павла Гладуна обрали головою Малатинської сільради. Обіймав він цю посаду впродовж трьох літ, до 1952-го, був дуже законослухняним. Тому, коли з обжитих хуторів людей почали силоміць переселяти ближче до центральної садиби господарства, Павло Якович зрозумів, що мусять виконувати наказ. А раз так, то сім'я вирішила будуватись знову 1951 року, після Коляд, перевезли частину дідівської клуні і вже весною переселились у новий дім серед голого поля. Той, де й прожив Павло Якович решту з відведених Богом літ та де помер у 1980 році.

Таким чином, започаткували майбутню Молодіжну вулицю Павло і Варвара Гладуни з дочками Євгенією та Ольгою. Голе ж поле або Панське Плесо, як його ще називали і котре з часом обросло вуличними обійстями, належало раніше пустомитівським поміщикам Прушинським. На ньому, неподалік нової хати Гладунів, крутив крилами панський вітряк, а навпроти, через дорогу, ріс хміль, який з тим став колгоспним. Саме тут, на Плесі, і почали поступово се-

Максима Гладуна, котрий поселився в Рівному. За кілька дворів — обійстя Бориса Гладуна, сина Степана.

Усі житла цієї сторони зайняті колишніми хуторянами. До того ж цілими їх родинами. Передусім це вже згадані Гладуни. Упродовж 1954-57 рр. тут розселяються ще 7 сімей — Воробі, Балабати, Черноуси, Гапичі, Григорій Гапич, до речі, першим очолив у селі колгосп.

Дещо пізніше стали мешкати сім'ї Тихона Пивоварчука, Тихона Довгальця, Андрія Якимчука, Раїси Хоменчук, Федора Жабчика, а в 1970 році — Максимчуки, Андрій Тхорук, Ткачуки. Один із синів Ткачука, Всеволод, оженився на Євгенії, старшій дочці фундатора вулиці Павла Гладуна. Згодом подружжя звело добротний сучасний дім. Таким чином сформувалася половина Молодіжної, де 50 чоловік мешкають у 21 батьківській хаті.

Друга ж половина вулиці влітку окреслювалася зеленою стіною хмелю, а взимку — мелевими стовпами-вартівими з дротами-руками. Коли сільгоспкультуру обробляли хімікатами, діставалось і мешканцям. Приміром, астма, на яку хворіють ще й нині, саме звідти. Крім того, багато людей померло.

У 1984 році «хмелевий», протилежний бік почав заселятись молоддю. З'явилися перші, вже не батьківські житла. Невдовзі колгосп спорудив тут 11 добротних цегляних будинків, куди заселились дипломовані фахівці.